

Vlasta Mladenović

U ORFEJEVIM PREDELIMA

U Orfejevim predelima sam,
po tračkim poljima pevam,

na moja su nejaka leđa
spali teški tereti nasleđa.

Svugde su trave kamene,
okamenjene ćute uspomene,

u meni se podsvest budi:
ovde su ipak bili ljudi.

Gde je rod moj,
sve više me muči nespokoj,

kolektivno pamćenje, bele sene,
sve se svelo na mene.

POKAJANJE

Vasi Pavkoviću

Tek sada vidim
da su moji prijatelji,
moji kritičari,
bili u pravu.

Ponele su me čari,
zaslepljen slušao sam sebe,
ali u slobodi mere
sačuvale su mi glavu.

Put je stvar dobrih namera

i lošeg ukusa,
svako svoju gorčinu
i svoju slast kusa.

Strast je prolazna,
ostaje samo senka okamenjena
i Tračanina plač.
Sve drugo je trač.

O STREPNJI, ZA POČETAK

Branku Kukiću

Strepim, ne više za sebe
nego za senku svoju
koja me verno prati;
hoću li, bože, izdržati,
pred surovom svetlošću,
jer leptir sam samo,
kao muva bez glave
muvam se, letim
po svetlu,
po svetu
tražeći mir.
Beskrajan je svemir,
a ja malen među zvezdama,
između sazvežđa,
potpuno sam,
posvećen jeziku,
izložen riziku,
spajam reči,
iskreno pevam.
Iskra sam samo,
tračak nade
iznad tračkih polja,
ostavljam trag
za buduće nomade.

IZVINJAVAM SE

Saši Jelenkoviću

Branio sam čopor
uličnih ulizica
od usamljenog čoveka
jasnih činjenica.

A onda je čopor
razjarenih zveri
napao mene.
Dobio sam odgovor.

Sve je po meri
moje naivnosti.
Sad se kajem,
ne lajem,
ne izigravam vođu,
mirno posmatram
kako se među sobom glođu.